

ID: 121120

Náhrada škody

Pokud jde o nároky poškozeného zaměstnance vyplývající z poškození jeho zdraví (náhrada za bolest, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na výdělků), k němuž došlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, tyto nároky spadají pod § 193 odst. 1 písm. a) a b) zákoníku práce. Na tyto nároky se vztahuje ustanovení § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., a tedy i zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 25 Cdo 676/2025-105 ze dne 18.2.2026)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobkyně: Gartner Bohemia s.r.o., se sídlem N., (dříve ŠINDELÁŘ SPEDITION s.r.o., se sídlem S.), zastoupená Mgr. J.Ú., advokátem se sídlem Č.B., proti žalované: Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group, se sídlem P., zastoupená Mgr. I.S., advokátkou se sídlem P., o zaplacení 300.000 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 29 C 192/2020, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č. j. 72 Co 247/2024-85, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2024, č. j. 72 Co 247/2024-85, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 29. 4. 2024, č. j. 29 C 192/2020-54, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Žalobkyně se po žalované domáhala zaplacení 300.000 Kč s příslušenstvím jako pojistného plnění z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání.
2. Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 29. 4. 2024, č. j. 29 C 192/2020-54, žalobu zamítl (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok II). Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně vykonávali zaměstnanci žalobkyně 31. 12. 2005 pracovní cestu, při níž došlo k automobilové nehodě způsobené řidičem - zaměstnancem žalobkyně, při níž byl zraněn jiný zaměstnanec žalobkyně (dále jen „poškozený“). Provozovatelem předmětného vozidla byla žalobkyně (tehdy pod obchodní firmou ŠINDELÁŘ SPEDITION s.r.o.), jeho vlastníkem byl jednatel společnosti Václav Šindelář. V době dopravní nehody nebylo ohledně tohoto vozidla sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou jeho provozem. Poškozený se s požadavkem na náhradu za bolest, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na výdělků obrátil na Českou kancelář pojistitelů (dále jen „ČKP“), která mu na tyto nároky plnila, a následně se prostřednictvím regresního postihu podle § 24 odst. 8 zákona č. [168/1999](#) Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, domáhala uhrazení příslušných částek po žalobkyni a vlastníkovi vozidla. Žalobkyně a Václav Šindelář byli rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2010, č. j. 25 C 218/2009-169, uznáni povinnými společně a nerozdílně zaplatit ČKP 2.569.911,20 Kč s příslušenstvím, ohledně části nároku byly schváleny soudní smíry (usnesením Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 3. 2020, č. j. 16 C 92/2019-89, ve výši 7.629.581 Kč s příslušenstvím, a usnesením ze dne 20. 5. 2020, č. j. 15 C 53/2020-44, v částce 193.042 Kč s příslušenstvím). Celkem žalobkyně zaplatila ČKP 11.315.806 Kč. V tomto řízení po žalované požaduje plnění ze zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci při plnění pracovních úkolů ve výši 3 x 100.000 Kč, jako částečnou náhradu regresního postihu, jež zaplatila ČKP za plnění poskytnuté poškozenému

z garančního fondu na bolestném, náhradě za ztížení společenského uplatnění a náhradě za ztrátu na výděлку.

3. Soud prvního stupně odkázal na § 1 odst. 2 a § 24 odst. 2 písm. b) a odst. 8 zákona č. [168/1999](#) Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007, dále § 190 odst. 1 a § 193 odst. 1 zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, a § 2 odst. 1 a § 5 odst. 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti organizace za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání. Konstatoval, že originární nárok ČKP, jenž byl uplatněn proti žalobkyni, není nárokem zaměstnance na náhradu škody na zdraví podle zákoníku práce, za který by žalobkyni příslušelo pojistné plnění podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. Žalobkyně neplnila ČKP z titulu pracovního úrazu, ale z titulu regresního nároku na náhradu plnění poskytnutého z garančního fondu vůči žalobkyni, přičemž tento nárok vznikl v důsledku nesplnění povinnosti žalobkyně pojistit provozované vozidlo. Na tento nárok se však pojištění žalobkyně za škodu, která vznikla jejímu zaměstnanci v důsledku pracovního úrazu, nevztahuje. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1084/2009, považoval soud prvního stupně za nepřijatelný, neboť vychází z odlišné situace, kdy se pozůstalí po zemřelém zaměstnanci domáhali náhrady škody podle zákoníku práce a současně požadovali posoudit uplatněný nárok podle § 427 a násl. zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, dále jen „obč. zák.“, což však Nejvyšší soud odmítl s tím, že odpovědnost zaměstnavatele, který přichází v úvahu jako jediný odpovědný subjekt, se posoudí výlučně podle zákoníku práce.

4. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 10. 2024, č. j. 72 Co 247/2024-85, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok II). Odvolací soud souhlasil se soudem prvního stupně, že závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1084/2009 na danou věc nedopadají, a to pro skutkové odlišnosti. Originární nárok ČKP není nárokem zaměstnance na náhradu škody na zdraví podle zákoníku práce, a žalobkyni za něj tedy pojistné plnění ve smyslu § 5 odst. 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. nenáleží. Citované ustanovení zakládá zaměstnavateli právo na pojistné plnění jen v případě, že mu vznikne povinnost nahradit škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce. Na povinnost zaměstnavatele, jenž je zároveň tzv. třetí osobou ve smyslu § 55 odst. 1 věty první zákona o veřejném zdravotním pojištění, nahradit podle tohoto ustanovení zdravotní pojišťovně náklady vynaložené na zdravotní péči poskytnutou zaměstnanci a hrazenou ze zdravotního pojištění, se zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele na škodu způsobenou zaměstnanci nevztahuje (odvolací soud v tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2022, sp. zn. 23 Cdo 3078/2021).

5. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, zda má zaměstnavatel právo požadovat po pojišťovně z titulu zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou pracovním úrazem úhradu toho, co sám zaplatil ČKP, jež danou částku předtím vyplatila poškozenému zaměstnanci na náhradu škody na zdraví, kterou zaměstnanec utrpěl na pracovní cestě při dopravní nehodě, kterou výlučně způsobil zaměstnavatel. Tato otázka dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu vyřešena, případně se odvolací soud při jejím řešení odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Důvodnost dovolání podle názoru žalobkyně tkví v nesprávném právním posouzení věci. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1084/2009, podle něž je-li za škodu z pracovního úrazu odpovědný pouze zaměstnavatel, a nikoliv i jiný subjekt mimo pracovněprávní vztah, může zaměstnanec své nároky uplatnit pouze podle příslušných ustanovení zákoníku práce, tedy z titulu odškodnění pracovního úrazu. Obrátila-li se na dovoatelku ČKP, jež předtím plnila poškozenému z titulu odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, nejednalo se o regresní nárok, ale o nárok z bezdůvodného obohacení v podobě plnění dluhu za jiného, neboť ČKP plnila za žalobkyni poškozenému, aniž by k tomu měla povinnost. I

když k uvedenému plnění došlo na základě soudních rozhodnutí (jejichž odůvodnění není závazné), jedná se stále o tentýž nárok. Jediným odpovědným subjektem k náhradě škody zaměstnanci byla v daném případě žalobkyně jako jeho zaměstnavatel. Pokud žalobkyně plnila příslušné částky ČKP, šlo o plnění, která měla poskytnout přímo poškozenému. Dovolatelka odkázala na § 2 vyhlášky č.

[125/1993](#) Sb. a zdůraznila, že soudy podle jejího názoru formalisticky vyloučily použití zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele v případě škody, která vznikla z pracovního úrazu a za niž je žalobkyně výlučně odpovědná jako zaměstnavatel poškozeného. Pokud odvolací soud zdůraznil, že nebyly splněny podmínky § 5 odst. 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., protože dovolatelka neplnila přímo poškozenému, jednalo se pouze o jiné platební místo totožné náhrady škody. Argumentace týkající se vypořádání nákladů léčení v režimu zákona o veřejném zdravotním pojištění je podle žalobkyně nepřijatelná, neboť jde o zcela jiný nárok než v posuzovaném případě. Závěrem dovolatelka navrhla, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

6. Žalovaná se k dovolání vyjádřila v tom smyslu, že předmětem tohoto řízení je sankce žalobkyně, kterou uhradila ČKP za porušení právní povinnosti provozovat vozidlo s uzavřeným povinným pojištěním odpovědnosti z jeho provozu, a nikoliv náhrada škody z titulu pracovního úrazu. Zdůraznila, že účelem pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci pracovním úrazem není hradit škodu vzniklou z porušení zákona ze strany zaměstnavatele. V daném případě se vůči žalobkyni ze strany ČKP jednalo o postěžní nárok. Žalovaná v tomto směru odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3078/2021. Podle jejího názoru se nemohlo jednat o bezdůvodné obohacení, neboť žalobkyně uzavřela ohledně části nároků ČKP soudní smíry a ona sama poškozenému ničeho neplnila. Již skutečnost, že došlo k výplatě plnění z garančního fondu, zakládá originární regresní nárok ČKP. Žalovaná tedy navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl, případně odmítl.

7. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a proto se zabýval jeho přípustností.

8. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

9. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání v dané věci je přípustné, neboť v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena otázka, zda v poměrech zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, a zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, má zaměstnavatel právo požadovat pojišťovně z titulu zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou pracovním úrazem úhradu toho, co sám zaplatil ČKP, jež danou částku předtím vyplatila poškozenému zaměstnanci na náhradu škody na zdraví, kterou zaměstnanec utrpěl na pracovní cestě při dopravní nehodě a za kterou výlučně odpovídá zaměstnavatel.

10. Dovolací soud přezkoumal rozsudek odvolacího soudu ve smyslu § 242 o. s. ř. a dospěl k závěru, že dovolání je též důvodné.

11. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

12. Podle § 190 odst. 1 zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2006

(dále jen „zákoník práce“) došlo-li u zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním k poškození na zdraví nebo k jeho smrti úrazem (pracovní úraz), odpovídá za škodu tím vzniklou zaměstnavatel, u něhož byl zaměstnanec v době úrazu v pracovním poměru.

13. Podle § 193 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout náhradu za ztrátu na výdělků, bolest a ztížení společenského uplatnění.

14. Podle § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. zaměstnavatel má právo, aby za něj pojišťovna příslušná podle § 1 nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce.

15. Podle § 5 odst. 2 téže vyhlášky nahradil-li zaměstnavatel poškozenému škodu nebo její část přímo, má právo, aby mu pojišťovna po odečtení případné náhrady podle § 9 až 12 této vyhlášky vydala to, co by za něj jinak plnila poškozenému.

16. Podle § 427 obč. zák. fyzické a právnické osoby provozující dopravu odpovídají za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu (odst. 1). Stejně odpovídá i jiný provozovatel motorového vozidla, motorového plavidla, jakož i provozovatel letadla (odst. 2).

17. Podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. [168/1999](#) Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění účinném do 31. 12. 2007, Kancelář (ČKP) poskytuje z garančního fondu poškozenému plnění za škodu způsobenou provozem vozidla, za kterou odpovídá osoba bez pojištění odpovědnosti.

18. Podle § 24 odst. 8 věty první a druhé zákona č. [168/1999](#) Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2007 výplatou plnění z garančního fondu vzniká Kanceláři nárok vůči tomu, kdo odpovídá za škodu podle odstavce 2 písm. a) a b), na náhradu toho, co za něho plnila včetně nákladů na jinou osobu pověřenou Kanceláři vyřízením případu a poskytnutím plnění poškozenému nebo uplatněním nároku. Vůči pohledávce Kanceláře na náhradu podle věty první jsou solidárními dlužníky provozovatel a vlastník vozidla, jehož provozem byla způsobena škoda; řidič je takovým solidárním dlužníkem, pokud za tuto škodu odpovídá.

19. Ze skutkových zjištění nižších soudů, jež nepodléhají dovolacímu přezkumu, vyplynulo, že 31. 12. 2005 došlo během pracovní cesty k dopravní nehodě, kterou způsobil zaměstnanec žalobkyně a byl při ní zraněn jiný její zaměstnanec. Vozidlo, s nímž byla nehoda způsobena, bylo provozováno žalobkyní a jejím vlastníkem byl Václav Šindelář (ten byl podle obchodního rejstříku v době nehody rovněž jediným jednatelem žalobkyně a až do 27. 6. 2005 také jejím jediným společníkem). Poškozený se následně se svými nároky na náhradu za bolest, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na výdělků obrátil na ČKP, jelikož ohledně vozidla, s nímž byla nehoda způsobena, nebylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla.

20. Z žalobkyní odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1084/2009, se podává, že v soudní praxi nejsou pochybnosti o tom, že pracovněprávní odpovědnost zaměstnavatele za škodu vzniklou zaměstnanci pracovním úrazem nevyklučuje občanskoprávní odpovědnost jiného subjektu za škodu z téže škodní události. Sama možnost uplatnění nároku na náhradu škody proti zaměstnavateli, u něhož je poškozený v pracovním poměru, podle ustanovení zákoníku práce o odškodnění pracovního úrazu, nebrání tomu, aby poškozený úspěšně uplatnil nárok na náhradu škody proti jinému odpovědnému subjektu podle ustanovení občanského zákoníku o odpovědnosti za škodu. V takovém případě, jsou-li splněny předpoklady jak odpovědnostní skutkové podstaty podle zákoníku práce, tak

odpovědnostní skutkové podstaty podle občanského zákoníku, mohou být nároky na náhradu škody úspěšně uplatněny poškozeným vůči tomu odpovědnému subjektu, který si poškozený vybere; odpovědnost jednoho subjektu nevylučuje odpovědnost druhého subjektu (srov. rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 1968, sp. zn. 3 Cz 36/68, uveřejněné pod č. 3/1969 Sbírky rozhodnutí a sdělení soudů ČSSR). Zmíněný právní názor dopadá toliko na situace, kdy připadají v úvahu minimálně dva odlišné odpovědné subjekty, tedy vedle zaměstnavatele, u něhož je poškozený v pracovním poměru, též jiný subjekt, který odpovídá poškozenému za škodu podle občanského zákoníku. Pouze tehdy má poškozený možnost volby, zda svůj nárok na náhradu škody uplatní vůči zaměstnavateli podle ustanovení zákoníku práce o odškodnění pracovního úrazu, nebo zda bude náhradu škody požadovat po druhém subjektu podle příslušných ustanovení občanského zákoníku o odpovědnosti za škodu, anebo vůči oběma.

21. Ve věci sp. zn. 21 Cdo 1084/2009 Nejvyšší soud dovodil, že mezi pozůstalými a zaměstnavatelem postiženého zaměstnance se jedná o pracovněprávní vztah, který v době do 31. 12. 2006 nelze posoudit podle jiného než pracovněprávního předpisu, protože zákoník práce ani ostatní pracovněprávní předpisy v období do 31. 12. 2006 vzhledem ke své kogentní povaze použití jiného právního režimu v pracovněprávních vztazích neumožňovaly (srov. závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 7. 1996, sp. zn. I. ÚS 27/96). Podle ustálené judikatury (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2001 sp. zn. 21 Cdo 2708/2000, uveřejněný pod č. 69/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) totiž právní úprava pracovněprávních vztahů v době do 31. 12. 2006, jež byla obsažena především v zákoníku práce, vycházela z úplné samostatnosti pracovního práva vůči občanskému právu (i ostatním odvětvím práva). Právní předpisy z tohoto důvodu ani nevymezovaly vztah mezi zákoníkem práce a občanským zákoníkem a neupravovaly ani možnost analogického používání zákoníku práce v občanskoprávních vztazích či občanského zákoníku ve vztazích pracovněprávních.

22. Nelze souhlasit s odvolacím soudem, že závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1084/2009 nelze v nyní posuzované věci použít s ohledem na skutkové odlišnosti, neboť závěr o kogentní povaze zákoníku práce a z toho vyplývající nezbytnosti na pracovněprávní vztahy aplikovat výhradně jeho ustanovení, je pro poměry do 31. 12. 2006 obecně platný. Z právě uvedeného vyplývá, že poškozený v daném případě neměl volbu, podle jakého předpisu se bude domáhat náhrady škody na svém zdraví. Existoval-li mezi ním a žalobkyní pracovněprávní vztah a došlo-li ke škodě na zdraví v důsledku pracovního úrazu, mohl se domáhat náhrady škody vůči svému zaměstnavateli výhradně podle zákoníku práce. Za daných okolností měl tedy poškozený náhradu za vytrpěnou bolest, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na výdělku požadovat po žalobkyni jako své zaměstnatelce, nikoli však po ČKP podle občanskoprávních předpisů, a to v souladu s § 190 odst. 1 a § 193 odst. 1 zákoníku práce, respektive § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. Jelikož žalobkyně nebyla povinna plnit poškozenému ve smyslu § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. [168/1999](#) Sb. jako osoba bez pojištění odpovědnosti, ale jako jeho zaměstnatelka ve smyslu § 190 odst. 1 zákoníku práce, nevznikl ČKP ani regresní nárok vůči žalobkyni podle § 24 odst. 8 zákona č. [168/1999](#) Sb. Na právě uvedeném nic nemění ani existence soudních rozhodnutí, jimiž byla žalobkyni uložena povinnost k plnění vůči ČKP, respektive byly schváleny soudní smíry, jimiž se žalobkyně k takovému plnění zavázala, neboť daná řízení neměla totožné účastníky jako nyní posuzovaná věc, a soud si danou otázku v tomto řízení může vzhledem k § 135 odst. 2 ve spojení s § 159a odst. 1 o. s. ř. posoudit jinak.

23. Dovolacímu soudu je známa existence usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2018, sp. zn. 25 Cdo 1130/2018. V daném řízení se poškozený domáhal náhrady škody na zdraví po ČKP za účasti společnosti ŠINDELÁŘ SPEDITION s. r. o. jako vedlejší účastnice na straně žalované, přičemž Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce a žalované v této věci s tím, že přípustnost dovolání nemohou založit skutkové námítky či námítky proti právnímu závěru odvolacího soudu o přiměřenosti míry spoluzpůsobení si újmy poškozeným. Poškozený tak byl se svou žalobou vůči ČKP v uvedeném řízení

úspěšný a mohlo by se zdát, že tak dovolací soud aproboval právní závěr, že poškozený si v daném případě mohl vybrat, zda bude požadovat náhradu škody podle pracovněprávních či občanskoprávních předpisů. Je však třeba mít na zřeteli, že dovolací soud se nezabýval otázkou, zda neměl poškozený uplatnit svůj nárok na náhradu škody na zdraví vůči své zaměstnavatelce či její pojistitelce odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání. Tato otázka totiž nebyla k dovolacímu přezkumu předložena a kvalitativní rozsah dovolacího přezkumu je vzhledem k vázanosti dovolacího soudu vymezením dovolacího důvodu podle § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. omezen pouze na ty otázky, které dovolatel v dovolání označil a jejichž řešení zpochybnil (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 32 Cdo 1872/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018).

24. Odvolací soud uzavřel, že podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 2022, sp. zn. 23 Cdo 3078/2021, vydaného ve věci týčch účastnic jako právě souzená věc, se na povinnost zaměstnavatele, jenž je zároveň tzv. třetí osobou ve smyslu § 55 odst. 1 věty první zákona o veřejném zdravotním pojištění, nahradit podle tohoto ustanovení zdravotní pojišťovně náklady vynaložené na zdravotní péči poskytnutou zaměstnanci a hrazenou ze zdravotního pojištění, zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci nevztahuje. Uvedená citace měla zjevně za cíl podpořit závěr o nemožnosti aplikovat § 2 odst. 1 větu první a § 5 odst. 2 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., podle něž má zaměstnavatel právo, aby za něj pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce. Odvolací soud však pominul, že v citované věci dovolací soud posuzoval otázku, zda zaměstnavatel má právo požadovat z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou pracovním úrazem po pojišťovně úhradu toho, co sám zaplatil ČKP, která totožnou částku předtím vyplatila zdravotní pojišťovně poškozeného zaměstnance na náhradě nákladů vynaložených ze zdravotního pojištění na zdravotní péči poskytnutou tomuto zaměstnanci v souvislosti s újmou, kterou zaměstnanec utrpěl při dopravní nehodě na pracovní cestě. Jedná se tedy o otázku odlišnou od klíčové otázky v nyní posuzované věci, protože zatímco v uvedeném rozhodnutí šlo o situaci, kdy ČKP vyplatila příslušnou částku zdravotní pojišťovně, v této věci ji vyplatila poškozenému zaměstnanci žalobkyně. Dovolací soud ostatně v citovaném rozsudku výslovně uvádí, že se nezabýval otázkou, zda má zaměstnavatel uvedené právo v případě, že ČKP vyplatila danou částku poškozenému zaměstnanci na náhradě škody na zdraví, neboť v citované věci ji odvolací soud neřešil (viz bod 14 rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3078/2021). Právě na řešení této otázky však spočívá napadený rozsudek v nyní projednávané věci.

25. Dospěl-li dovolací soud v citovaném rozsudku k závěru, že specifikované náklady vynaložené zdravotní pojišťovnou na zdravotní péči poskytnutou svému pojištěnci formou úhrady zdravotních výkonů zdravotnickému zařízení nelze podřadit pod § 193 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, žádným způsobem z toho nevyplývá, že je situace obdobná, pokud jde o nároky poškozeného zaměstnance vyplývající z poškození jeho zdraví (náhrada za bolest, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na výdělků), k němuž došlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, neboť právě tyto nároky spadají pod § 193 odst. 1 písm. a) a b) zákoníku práce. Na tyto nároky se tedy zjevně § 2 odst. 1 věty první vyhlášky č. [125/1993](#) Sb., a tedy i zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci vztahuje.

26. Je tedy zřejmé, že utrpěl-li poškozený pracovní úraz, odpovídá žalobkyně za škodu na jeho zdraví ve smyslu § 190 odst. 1 zákoníku práce a § 2 odst. 1 vyhlášky č. [125/1993](#) Sb. Je pravda, že žalobkyně nezaplatila příslušné částky přímo poškozenému, ale ČKP, avšak jen proto, že poškozený své nároky uplatnil nesprávným způsobem, což však žalobkyně nemohla ovlivnit. Pokud by se poškozený obrátil přímo na ni, nebylo by sporu o tom, že zde povinnost k náhradě dána je. Odepřít však plnění žalobkyni jen proto, že plnění nevyplatila přímo poškozenému zaměstnanci, ale ČKP, by bylo přepjatým formalismem a popíralo by samotný smysl existence zákonného pojištění odpovědnosti

zaměstnavatele za škodu. Je-li zdůrazňováno, že žalobkyně porušila povinnost sjednat pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, je třeba podotknout, že žalobkyně pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou zaměstnanci pracovním úrazem pojištěna byla, a pojistné plnění z tohoto pojištění by se jí tedy mělo dostat.

27. Pro úplnost lze konstatovat, že zmatečnosti (§ 229 odst. 1, odst. 2 písm. a/, b/ a odst. 3 o. s. ř.) ani jiné vady řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci a k nimž dovolací soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se z obsahu spisu nepodávají a dovolatelka je ani netvrdí.

28. Dovolací soud uzavírá, že uplatněný dovolací důvod je naplněn a že rozhodnutí odvolacího soudu není věcně správné. Jelikož dovolací soud neshledal podmínky pro změnu rozsudku odvolacího soudu, napadený rozsudek bez jednání zrušil (§ 243a odst. 1 věta první, § 243e odst. 1 o. s. ř.); protože důvody, pro které bylo rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)